

Правила на разумния живот

Събирания между хората може да стават само по закона на Любовта. И прощаването става пак по закона на Любовта. Не можеш да простиш някому, докато не го обичаш и докато не те обича. Ако някой мисли, че може да прощава без Любов, лъже се. И онзи, който иска да го простят, трябва да иска да го простят по закона на Любовта. Вън от закона на Любовта прощение не може да има. Това категорично трябва да знаете! По кармическия закон, кой каквото върши, ще го намери, а Божественият път е законът на Любовта, чрез който кармата се смекчава.

Аз следя от ред години какви са вярванията на някои от учениците. Техните вярвания не почиват на една здрава основа. Здрава основа наричам, когато един човек при всичките условия на живота не изменя вярванията си, не изменя поведението си. Може да дойдат мъчности, може да дойдат изкушения в живота и

клончетата на едно дърво може да се превиват, може да опират чак до земята, но ако това дърво, т.е. този човек не се пречупи, той има почва, има основа.

Аз говоря само за ученика. Той трябва да се подчинява само на закона на разумната Любов. В тази разумна Любов влиза едно от следните качества на ученика: ученикът жертва всичко за Бога. Щом жертва всичко за Бога, това не значи, че се отрича от живота. Той се

отрича от своя живот, а приема Божествения живот.

Ще каже някой: „Аз съм завършил своето развитие.“ Щом си завършил своето развитие, ти трябва да бъдеш на Небето, а не на Земята. Щом си на Земята, ще работиш, а щом не искаш да работиш, ще отидеш на Небето. Работа наричам това, когато човек е свободен, работи с ума си, работи със сърцето си, работи и с волята си. Волята, това е най-разумното нещо в

човека. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Откъде произтичат у нас всичките погрешки? - От многото изисквания. Ние изискваме много. Например ние изискваме всичките хора да бъдат много добри. Но какво нещо е човек да бъде много добър? В Школата основният закон е приложението на Любовта. Искаш да направиш Добро - не го прави без Любов! За учениците давам следното правило: дойде някой да ти иска нещо. Не бързай да му дадеш изведнъж! Докато не дойде у теб онзи вътрешен любовен подтик да дадеш, не давай! Ама той може да ти каже: „Аз искам, не мога да чакам!“ Който дойде с насилие, той не е нито брат, нито ученик. Когато дойдем до положение да дадем, всякога вътре в себе си трябва да изпитваме радост, че сме изпълнили Волята Божия, защото ние не сме господари на нищо в света.

продължава на стр. 2

С повече познание по духовния път - новини от Пловдив

ДУХОВНОТО ПОЗНАНИЕ

„Духовното познание“ е лекционен курс, воден от Константин Златев, който се провежда вече втора учебна година в Пловдив. Той съдържа общо 31 лекции на различни теми. Целта на курса е да предостави на аудиторията основополагащи сведения за духовно-езотеричното познание в най-актуалните за съвременната епоха направления. Разглежданите проблеми лежат в основата на изграждането на мирогледа на човека, строящ Новата планетарна култура - културата на Божествената Любов. При съставянето на лекционния курс са използвани върховите постижения на автентични окултни школи от древността до наши дни, като водещо място е отредено на Школата на Бялото братство, създадена от Учителя Беинса Дуно в България.

ТЕ БЯХА ПРЕДИ НАС

След неделна беседа в Братския център в Пловдив сестра И. Кръстева ни запознава с живота и творчеството на учениците на Учителя. До сега тя е представила, чрез кратки изложения, Пеню Киров (1868-1918), Тодор Стоименов (1872-1952), д-р Миркович (1825-1905), живота на трите стенографки: Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990). Целта на това начинание е не само да се информираме за техния житейски път и духовно развитие, но и да проумеем тясната приемствена връзка между отделните поколения ученици и работата им за Цялото.

КЛУБ „ПАНЕВРИТМИЯ“

Клуб „Паневритмия“ продължава традиционните си сбирки всеки четвъртък от 18 ч в Братския център в Пловдив. Заниманията са водени от д-р Светлана Балтова.

НУМЕРОЛОГИЯТА - ПОЗНАТА И НЕПОЗНАТА

През ноември, декември 2010 г. и януари 2011 г. се проведе курс по нумерология за братята и сестрите от Пловдив. Лектор бе Снежана Димитрова от Велико Търново. Курсът протече в 24 часа като теория, практика и консултации. Бе представена книгата ѝ „Числата на Джуна“, но в занятията тя ни запозна с много повече нумерологични ключове, правила и тълкувания. Тази нумерология е резултат на малката оригинална информация, получена преди 20 г. в Братството за тези числа и на дългогодишните търсения в нумерологията по Учителя на сестрата. Имахме редовно гости и от други градове - най-вече от Хасково и Пазарджик.

АКАДЕМИЯ „ЗДРАВЕ“

През ноември 2010 г. се проведе едномесечен фестивал на здравето в галерия „Тракарт“ - Пловдив, който сложи начало на т. нар. академия „Здраве“ с ежемесечни занимания. През м. януари 2011 г. Живко Стоилов изнесе лекция за житния режим, а през м. февруари д-р Светлана Балтова ще говори за лечение с помощта на четирите стихии.

АРХЕОМЕТЪРЪТ

На 12 февруари 2011 г. в зала „Берюзка“ в Пловдив от 13 ч. беше изнесена лекция от Ангел Манев и Таньо Танев за археометъра - ключ към всички религии и всички знания на древността.

ИНДИЙСКАТА КУЛТУРА И ЕПОСЪТ „МАХАБХАРАТА“ (ВЕЛИКА ИНДИЯ)

оживяват в лекциите на Живко Стоилов, които той изнася всеки понеделник от 19 ч. в Чаената къща в Пловдив.

КЛУБ „КОСМОС“ - ПРИТЕГАТЕЛНО МЯСТО ЗА ЛЮБОЗНАТЕЛНИТЕ

Всяка събота от 15 ч в зала „Берюзка“, в Пловдив, можете да посетите сбирките на градския дискуссионен клуб „Космос“. Води ги инж. Владимир Петров, който с неуморните си усилия предлага за обсъждане широк спектър от теми и проблеми - от интересни научно-популярни филми, доказващи езотерични истини, до вълнуващи срещи с различни лектори. Сбирките на клуба се радват на постоянно ядро от участници, но са добре дошли всички, които искат да научат нещо повече за обкръжаващия ги свят.

Братска общност в Пловдив

Име изписано със светлина

БРАТ БОРИС - БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Роден е на 30 декември 1900 г. в Габрово. По стар родов обичай, като първороден син в семейството, е трябвало да бъде изпратен в Атон, да посвети живота си в служение на Бога. Но майка му отказва да го даде.

Завършва с отличие Априловската гимназия. На един от съборите във Велико Търново среща за първи път Учителя, който му прави огромно впечатление.

Родителите му го изпращат в Австрия да следва минно инженерство, но в последния момент той се отказва и се връща в България, за да бъде близо до Учителя.

Записва се студент в Софийския университет, специалности естествени науки и агрономство. Въпреки че баща му е един от най-богатите хора в Габрово, той се издържа сам, най-вече с каменоделство и мозайки. Завършва блестящо, но се отказва от предлаганата му научна кариера, за да не се откаже от Учението и Братството. През целия си живот, до над 85-годишна възраст, работи мозайки и изкуствени мрамори на големи и отговорни обекти в цялата страна, ръководейки големи бригади.

Той е един от първите заселници на Изгрева и участва активно в неговото застрояване. Учителя заръчва да му бъде предадена за опазване цялата книжнина на Братството. Тодор Стоименов, един от тримата първи ученици на Учителя, дългогодишен председател на Братския съвет, когато се оттегля, посочва него за свой заместник.

Заедно с брат Жечо Панайотов, поема отговорността за всички обвинения в инсценирания процес срещу Братството, в който е осъден на 20 години затвор. Благодарение на амнистия за политическите затворници, той е освободен след 4 години, на 1.1.1963. До края на живота си организира, координира и ръководи цялата дейност по опазване и съхранение на издадените и неиздадените беседи на Учителя.

Когато стартира кампанията за класация на „100-те най-велики български“ по формат на BBC през 2006 г., имаше едно име, за което нито един българин не се съмнява-

ше, че ще бъде абсолютният и безспорен фаворит. От първия до последния ден на гласуването с 30 000 гласа повече от всички останали никакъв българин не се съмнява-

Проф. Ангел Стайков и проф. Йосиф Радионов

първо място стоеше името на Левски. Много пъти съм се питала кое е това, което кара цял един народ или общество да се преклони пред личността на някого. За Левски учим в училище толкова, колкото и за другите царе, герои, възрожденци, апостоли на свободата, жертвали живота си за велики идеали и свобода. На името му са наречени толкова улици, площади, училища, футболни отбори, колкото и на други велики българи. Не е експонирано повече присъствието му в народното, както и в елитарното творчество, но... Левски си остава Иконата на България. Има някаква друга, необяснима, иреална причина, която

кара сърцето да трепне и нещо дълбоко вътре в теб да усеща и разпознава Светлината на „най-великия“.

С идеите на Учителя и с хората от Братството се запознах преди повече от 22 години. След настъпването на промените заснех няколко документални филма и предавания за телевизията, благодарение на което имах щастието да се срещна и говоря с много от старите братя и сестри. Разбира се, център на всички разговори и спомени беше Учителя - беседите, Паневритмията, екскурзиите, Рила, животът на Изгрева... Много често обаче се споменаваха още едно име.

продължава на стр. 2

Семинарът за преподаватели по Паневритмия в Пловдив

На 29 и 30 март 2011 г. за шести пореден път бъдещи и настоящи преподаватели по Паневритмия се събраха в Пловдив.

Семинарът беше открит в Братския център в Пловдив. Д-р Светла Балтова проведе разговор за електричните и магнетичните течения в човешкото тяло и за трите вида движения в Паневрит-

мията - механични, органични и психични. Людмила Червенкова изнесе беседа, обхващаща работата с писмените източници и тяхната оценка. В спортната зала наблизко тя продължи с показване и анализиране на примерен урок по Паневритмия. Людмила сподели своята педагогическа практика и диференцира еатпите в про-

веждане на уроко по Паневритмия, правилата за подготовянето и конструирането му и заключителната му фаза.

Следобедът започна с разказа на Йоана Стратева за начините, по които са изпълнявани музикалните текстове в Паневритмията през десетилетията след създаването им. Йоана е свирила от дете с най-изявените музиканти на Братството и сподели развитието на начина, по който се изпълнявала Паневритмията - от музиканти и от участници. Тя завърши с няколко важни обобщения като това, че в последните години се фокусираме повече върху различията в Паневритмията и върху дребни детайли, а не върху обединяващите ни правила. От гледна точка на музикант, наблюдаващ от центъра на кръга участниците, Йоана препоръча да се обърне много повече внимание на ос-

новните неща като спазване на ритъма, пластичност на движенията, синхрон в изпълнението, за да постигнем една красива Паневритмия.

Последваха музикалните занимания, в които бяха съчетани теория и практически съвети от Надя Табакова - преподавател по пиано и ръководител на Пловдивската музикална група „Дъга“.

Вторият ден започна с посрещане на изгрева в Старинния Пловдив от голяма група участници. Изгревът на Слънцето ни дари с красота, а накрая имаме един прекрасен поздрав - един бял гълъб долетя от изток и кацна на скалата точно пред нас. Гълъбчето ни огледа продължително и не бързаше да отлети от нас.

Денят продължи в спортната зала. Людмила изнесе практическо занимание по методика на преподава-

нето. След нея започна работа върху усъвършенстването на детайлите Николай Конакчиев, който даде възможност на участниците да споделят различни опитности и гледни точки.

За обедна почивка в Братския център ни очакваха отрупани с ястия маси. Златните ръце на пловдивските домакини бяха пригот-

вили изобилие от вкусни ястия.

В заключителното занимание бяха дадени препоръки от участниците, които засягат не само работата на семинарите, но и работата с Паневритмията по места. Пожелавихме си ползотворна работа до следващото ни събиране.

Светла Балтова

Хранене според Учителя „Дъга“ - радостта да сме заедно

Важността на храненето

Много неща зависят от храненето. Знае ли как да яде, човек е разрешил една от най-важните задачи на своя живот.

За бъдещата култура първото нещо, с което човек трябва да започне своето самовъзпитание, това е храната, храносмилането, ако иска нормално да развие своя мозък, своите чувства. За да се проявят чувствата и мислите у човека, те са зависими от храносмилателната система. Не че тя ги ражда, но ако нашето храносмилане не върви правилно, тогава и нашето умствено и морално възприятие ще бъде слабо и ще имаме изопачени схващания за себе си и околните.

Когато у човека храносмилателната система не функционира правилно, тогава човек става много раздразнителен и страхлив, няма доверие в себе си. Всички онези, които са смели и имат доверие в себе си, те имат отлична храносмилателна система. У тях стомахът е здрав.

В бъдеще жената като бременна още трябва да научи детето как да яде. Храната, която приема бременната, и начинът, по който я приема, оказва голямо влияние върху детето, което ще се роди. Храната създава човека, тя го повдига, но и го понижава.

Хранене с Любов, с благодарност и разположение

Разумният човек на Новата култура трябва да се спре при акта на храненето и трябва да се помолви.

Щом седнете да се храните, първата ви работа е да кажете: „Господи, благодаря Ти за хляба, който си ни дал, благодарим Ти за живота,

който внасяш чрез него в нас.“

Когато се храни, човек трябва да мисли за Бога; тогава той се чувства добре и самата храна действа добре. Благодарността, която изпращаме към Бога за храната, за въздуха и т.н., това е Любовта, това е жертвата, която даваме.

Първото правило при яденето е, като седнеш, да бъдеш разположен. Няма да се интересуваш какво жена ти е сготвила. Може да си вземете малко хляб, малко круши, ябълки, малко сирене или кашкавал, или печени или варени картофи, или пържени яйца, или баница. Като ядете, да се не безпокоите кой какво говори. Защото ако има ня-

кой да ни се сърди за храненето, това е само Природата.

Яжте с Любов и благодарност, за да използвате праната от храната. Праната е жизнена сила.

Човек може всичко да яде, но с Любов и благодарност, съзнателно, и да знае закона за превръщане на материята, за да пречиства своята храна, да превръща материята от по-ниско в по-високо състояние.

Храната, която не се приема с обич, с вътрешно желание, е отрова за организма.

Учените хора още не са направили анализ на стомашния сок и на кръвта на човека, когато той се храни при добро разположение на духа и когато се храни неразположен, гневен. Има разлика в състава на кръвта и на стомашния сок при първия и при втория случай. Неразположението на духа внася в храната отрова, която чрез кръвта се разнася по целия организъм. Затова гневен ли си, не яж, докато не трансформираш своето състояние.

Човек в яденето трябва да види вътрешния смисъл, онази сила, която е скрита в храната. Доколкото вие можете да възприемете този живот, да влезете във връзка с него, за да се обнови вашият жи-

вот - това е ядене. Защото с храната ние влизаме във връзка с Разумната Природа, за да поддържаме организма.

Като вземем в ръцете си късче хляб, трябва да се проникнем от великата благодарност за жертвата, която прави хлябът.

Хранене с вегетарианска храна

Като употребява вегетарианска храна, човек става по-чист. Месото съдържа повече отрови и прави човека жесток и груб.

Месната храна е внесла в организма такива отрови, че той днес представлява сбор от нечистотии. Ако бихте имали обоняние непокачено, вие бихте бягали надолу един от друг - такъв смрад се носи от ония, които ядат месо.

Когато колят животните, последните изпитват страх, който образува в организма им страшни отрови. Хората ядат месото, приемат тези отрови в себе си и в резултат се явяват болестите, особено неврастенията.

Животните, които колим за храна, имат силно желание за живот, вследствие на което всичката им енергия е съсредоточена към центъра на Земята. Тази отрова, която възприемаме от месото, разклаща нервите ни. Една от причините за болестите е безразборното избиване на животните.

Който иска да влезе в расата на Любовта, трябва идейно, по убеждение да се откаже от месото. Човек трябва да пресъздаде своя организъм. Ако не може да направи това, дълго време ще живее с подбудите на животните. Стази нечиста храна човек морално и интелектуално не може да се повдигне.

Начало на духовния живот е вегетарианството. То е начало и на възпитанието, защото духовният живот изключва насилието. Никой не би могъл да бъде духовен, ако не е вегетарианец.

„Деца трябва ли да се оставят сами да избират месна или вегетарианска храна?“ - Не, те още не разбират и родителите трябва да им дават вегетарианска храна. Вегетарианството е бъдещ начин на хранене на цялото човечество.

Съставител: **Боряна Делчева**

Група „Дъга“ е известна на повечето като музикална, но съставът ѝ не включва само групата за пеене. Заедно сме от 10 години, изучаваме Словото на Учителя от „Младежкия окултен клас“, разучаваме песните на Бялото Братство, заедно ходим на Рила,

и 100 км., без да пресечем поне две от тях. Към групата ни се присъединиха братя и сестри от Варна, Сливен, Айтос, Несебър и Русе. Използваме почивните дни около празниците и организираме туристически походи в Родопите и Стара планина.

всяка седмица (събота или неделя) ходим на туризъм в планината, заедно посрещаме Нова година, заедно празнуваме рождениите си дни, нашите и на децата, и на внуците ни; в традиция се превърна това да бъдеш някъде на хижа в планината. Зареждаме се с чистата енергия, която ни дават върховете, и пием чистите изворни води, както казва една наша сестра от Русе: „Щом е на планина - звучи чудесно“.

Учителят е държал много хората да се научат да се ползват от планините. А ние сме благословени с толкова много планини. Няма да минем

Не е тайна, че работата в група събужда творческите способности на човека, дава му вдъхновение, засилва чувството на радост и удовлетворение от живота. Мога да кажа, че всички станавме по-музикални, по-поетични, родиха се песни, стихове, дори пожеланията за рождениите дни са в стихотворна форма.

Благословение е да попаднеш в една хармонична среда, а когато тази среда сме я създали заедно, в продължение на години и с толкова много любов един към друг, това не може да не те радва.

Ж. Николова

Предложение за фотоконкурс

Здравейте, драги читатели!

Прилагам ви само няколко от многото ми снимки в Рила.

Тази ситуация ми е любима, понеже през 2009, като се качих горе, почти веднага забелязах „Феникса“ и мигновено го заснех, но с учудване констатирах, че на никой друг това не му прави впечатление...

Та си мислех, ако не е прекалено късно, че може да се даде за нашия брой на вестника. „Феникс над Молитвения връх“ би било добро заглавие под снимката.

Предложението ми е (ако има как да се оформи), да бъде обявен фотоконкурс на тема: „Рила - духът на България“, който да е със символични награди, а най-добрите фотоси да бъдат експонирани в лагера през август.

Това може да се превърне в ежегодна творческа проява с различни направления: фотодокументалистика, художествена фотография, документално кино, видеоклипове, художествени произведения с природни материали и др... (рисушки, музика, поезия). Темата е благодатна и търпи развитие. Ако не в този, това може да се предложи в някой следващ брой.

брат Владимир

Няколко думи за Учителя

„Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото само да ме слуша.“

Учителя

В какъв вътрешен свят живее Учителя, се вижда от следния пример. През учебната 1911/12 г. бях учител в Панагюрище. Срещу 1 януари получих картичка от Учителя, който тогава беше в Бургас. Домакинята на къщата потропа на вратата ми и ми подаде картичката. Аз я държех в ръката си, без да погледна от кого е, и започнах разговор с жена. В това време почувствах в себе си разширение, вътрешна светлина ме озари, почувствах любов, мир, радост, блаженство, едно небесно състояние. След като домакинята излезе, погледнах писмото и видях, че е от Учителя. Тогава разбрах защо дойдох до това възвишено състояние, когато държех картичката в ръката си. Значи аз бях направил връзка със съзнанието на Учителя. Разбрах какъв е вътрешният живот на Учителя. Това състояние, което преживях тогава, значеше, че това е постоянно състояние на неговото съзнание. Той живее постоянно в това небесно състояние.

Човек, който живее в това състояние, чувства

единството на всички същества, той има любов към всички. Ще ви разкажа един пример. Това беше в края на месец май, когато седнахме в кръг на полянката, за да обядваме. Един брат сложи пред Учителя паница с черешки. След като свършихме обяда, Учителя каза на една сестра да измие черешките и да ги раздаде на всички. Тя направи това и остави една малка чинийка с черешки пред Учителя. Братът, който донесе черешките, каза: „Учителю, аз донесох тия черешки за Вас.“ Учителя му отговори: „Аз имам хиляди уста.“

Една сестра през 1927 г. беше без квартира и без работа. Няколко вечери спала в заслона на изгревската поляна. После отива да спи в салона. Учителя отишъл при нея с ключ в ръка и й казал: „Отсега нататък ще имаш стая.“ Завел я в една барака - мебелирана, постлана с килим. Той запалил печката и си отишъл. Често й пращал храна.

Любовта на Учителя се простира не само към хората, но и към растенията, и към всички същества. Той живее в един свят

на Любовта, за чието величие ние нямаме представа.

Учителя каза веднъж: „Ако един човек на любовта изпрати струя от любов към един болен, той може да оздравее.“ Защо? - Защото Любовта носи живот.

През първите години Учителя обикаляше цялата страна и изнасяше сказки. Посети и Ямбол през 1911 г. При това свое посещение той каза: „Аз мога да лекувам всички болести.“ Ще дам един пример между многото такива. Сестра В.И. от София отива в провинцията, купува земя и я работи. Обаче тя заболява от тропическа малария. Треската започвала всеки ден в 4 ч. следобед и траела до 2 часа. Това продължило 3 месеца и най-после сестрата решила да се върне в София. Тя отива при Учителя и му разправя подробно за болестта си. Учителя казал: „Иди си, няма ти нищо.“ Тя не разбрала отговора на Учителя и повторила, че я тресе всеки ден. Учителя й отговорил пак със същите думи. Тя помислила, че той й се сърди. Споделила мъката си с дежурната сестра в кухнята. Сестрата й казала: „Ти се радвай, че Учителя ти е казал,

че ти няма нищо. Той ще ти помогне.“

Сестра В.И. се връща у дома си и чака в 4 ч. треската, но тя не дошла. На другия ден в 4 ч. пак я очаквала, но тя пак не дошла. Окончателно била излекувана.

Учителя казва: „Какво съм аз? - Голям извор, от който всеки момент извира вода. Изтеклата вода е минала вече, нова вода иде. За кого е тази вода? - За тебе. Ако пиеш от нея, за тебе е.“

Друг път Учителя казва: „Господ ми казва: „Говори!“ - и аз говоря.“

Учителя работеше по нареждане от Небето. Ще дам един пример. Привечер Учителя излизаше във вна площадката пред приемната стая. Наоколо се събираха група братя и сестри и почваха разговор. Това бяха мили, незабравими часове. В тези разговори Учителя изказваше важни мисли. Веднъж, както бяхме така събрани, пристигна един брат от Плевен, гимназиален учител. Учителя попита: „Какво ново има?“ Братът каза: „Учителю, много съм огорчен, понеже когато бях в Плевен, чух някои хора да говорят много лошо за Братството.“ Учителя се усмихна и каза: „Няма ни-

що. Това движение не съм го почнал по мое желание, а по нареждане, което получих от Бога. Ето защо това движение не е човешка работа, а Божествена. По тази причина всяко препятствие, което ще бъде поставено на пътя му, ще бъде отстранено.“

Учителя беше в непрестанен обмен с Небето. Когато му задавах някой въпрос, той не отговаряше веднага. Съсредоточаваше се в себе си, правеше „справка“ горе и после отговаряше. Даже някой път, когато го питаха по някой въпрос, той напушаше стаята, отиваше в горната стая, там правеше справка с Небето и после слизаше и съобщаваше своя отговор. Учителя постоянно беше във връзка със светлите, напреднали същества. Той казва: „Може ли да влезе човек във връзка с ангелите? Аз правя това всеки ден.“ Друг път казва: „За да възприемете мислите на възвишените същества, трябва да живеете в абсолютна чистота и святост.“

Учителя живееше едновременно във физическия, духовния и Божествения свят. Той имаше проз-

рения за миналото, настоящето и за насоките на бъдещето. Ще дам само два примера. Един брат разказва: „Живеех в провинцията. Веднъж отидох на Изгрева, на беседа на Учителя. Той каза да направим тайна молитва. Аз в тайната молитва пожелах да придобия любов и мъдрост. След това започна беседата. По време на беседата Учителя се обърна направо към мене и ме погледна така, че от очите му излизах две силни струи светлина към мене, като от два прожектора, и каза: „Който иска да придобие Любовта и Мъдростта, трябва да пожертва всичко.“ Разбрах, че това беше отговор на моята мисъл.

Друг пример. Веднъж Учителя каза на едно лице в провинцията при своята обиколка на страната: „В еди-кой си година, в еди-кой си месец и ден да не излизаш от къщи, защото иначе те очаква голяма неприятност.“ Това лице забравило думите на Учителя и на посочения ден излиза от къщи, пада и си счупва крака. Чак тогава си спомня, че именно за този ден го беше предупредил Учителя.

Боян Боев,
непубликувани
разговори с Учителя

Марин Камбуров (1902-1990 г.)

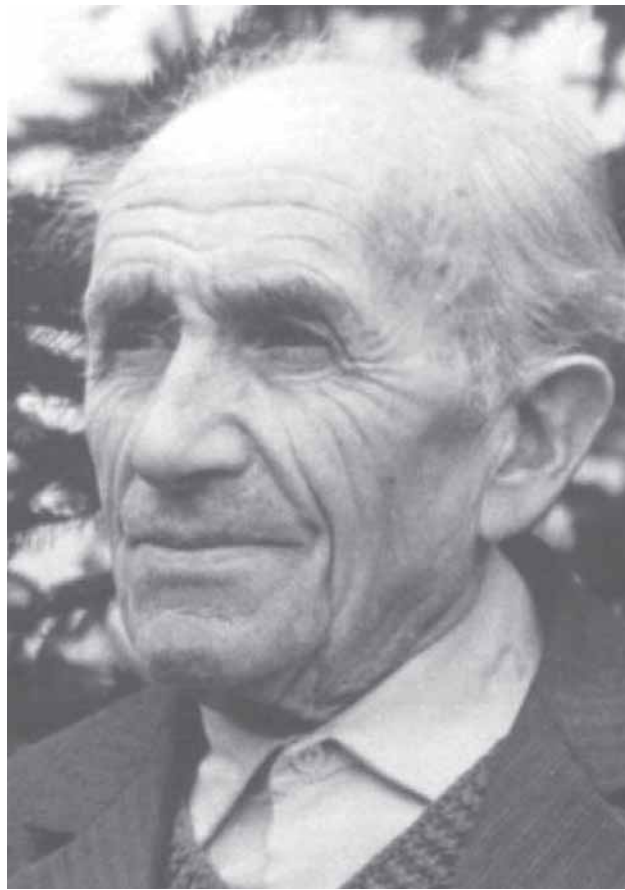
Марин Камбуров е роден в Стара Загора в семейството на Екатерина и Стефан Камбурови. Расте в родния дом с двамата си братя Петър и Костадин и със сестра си Таня. Баща му има печатница, в която изкарва прехраната на семейството, а майката се грижи за дома и за възпитанието на децата.

Семейството на Стефан Камбуров се запознава с Учителя (наричан тогава „Господин Дънов“) през 1909 г. при едно от посещенията му в града. Тази първа среща остава паметна за всички и те заживяват с радостното очакване за нови срещи. За родителите започва живот на ученичество, което продължава през целия им живот.

В Стара Загора преминават детските и юношеските години на Марин. Запознаването с Учителя още в невръстна детска възраст дава на

сока на неговия жизнен път. Словото на Учителя оформя мирогледа му и през целия си съзнателен живот той е истински ученик.

През есента на 1923 г. по идея на Учителя се основава братската комуна в с. Арбанаси, Велико Търново. Основна двигателна сила в нея са братята Петър и Марин Камбурови и техните родители. Комуната просъществува само две и половина години, но комунарите получават много житейски и духовни опитности. Във връзка с неуспеха на комуната Учителя е казал: „Идеята за комуналния живот е излязла от Божествения свят. Хората са я доловили с ума си, но не са в състояние да я приложат... Причината са слабостите на хората... Истинската комуна ще се осъществи след 300 години, когато първата група от шестата раса ще слезе на Земята.“

Следващият период от живота на семейството е в гр. Казанлък, където мъжете започват

работа в печатницата на Никола Камфоров (брат на Стефан Камфоров и ръководител на Бялото Братство в града). Впоследствие всеки се устройва по свой начин. Известно време Марин се занимава със земеделие, после постъпва в консервната фабрика в града. В Казанлък по онова време има активен братски живот. Братството има салон, където се провеждат всички мероприятия - беседи, наряди по случай празниците на Братството. На хълма „Тюлбето“ се играе Паневритмия, организират се екскурзии, летуване в Стара планина и др. Прекрасна духовна среда, в която децата и младежите растат, оградени от хармония и любов! Тук започват да се раждат и първите песни на Марин Камбуров (около 1938 г.).

През 1947 г. сестрите Мария и Йорданка Доспевски от Пазарджик

предлагат на Бялото Братство 360 декара земя в землището на с. Главиница, Пазарджишко, за организиране на братска комуна. Поканени са приятели от цялата страна. Отзовават се семействата на Пано Славов, Христо Колев, Георги Радев, Райчо Кайряков и Марин Камбуров. Цялото семейство на Марин се преселва в Главиница, където се основава земеделската кооперация „Изгрев“. Започва тежък земеделски труд при невероятна стопанска криза и беднотия - живот без питейна вода и електричество, но със задружен и братски труд, с беседи, песни, молитви, в хармония.

През 1949 г. в Главиница се образува ТКЗС, в което се включва и земята на Доспевски. Членовете на кооперация „Изгрев“ са поканени да работят като специалисти градинари.

продължава на стр. 7

Д-р Михаил Стоицев (1870-1962 г.)

от стр. 3

И не на последно място ще се спрем на ярките полемики, които той отправя в откритите си писма в защита на Бялото Братство. В повечето случаи те са насочени към неговите опоненти - официалната църква и в покъсен период - комунистическата диктатура.

В сказките си „Новото духовно учение в България е чистото Христово окултно учение“ (1924 г.), „Защо и как трябва да познаваме Бога“ (1932 г.) и „Религия, християнство, творчески духовен живот и еволюция“ (1933 г.) М. Стоицев посочва, че за духовно пробудилия се човек от жизнено важно значение е да има жива, устойчива вяра в Бога, който е Любов, да познава Христовите добродетели и според степените на развитие на съзнанието си да работи и живее по Дух. Освен че проявява завидна енциклопедична ерудираност и познаване на евангелските текстове, М. Стоицев коментира тези проблеми систематично, осъзнато и убедително. Ето какво казва той за различната религиозна и философска ориентация на хората: „Затова безразлично е от коя религия сме и дали сме философи, учени или прости. Ако не поставим като основа на нашия живот, на нашата душа и дух Бога, ние сме далеч от истинския живот, от истинското духовно съвършенство, макар и да сме вегетарианци.“

Интересно определение той дава на талантистите и на гениалните хора: „Гениалният човек и светията са хора на вярата.“ Авторът продължава, че за

да върви по пътя на духовното съвършенство, човек трябва да се новорооди (т.е. да даде възможност Христос да се прояви в неговото сърце), да обича всички хора и животни и да не им вреди (т.е. да познава закона на Любавта) и да се откаже от личните си негативни чувства, като мисли положително.

М. Стоицев се спира и върху закона за прераждането и проявите на свободната воля в живота на човека. Бихме могли да обобщим, че той разглежда и обяснява достъпно на слушателите си същността на Учението на Бялото Братство и не се колебае категорично да го определи като „високо научно, религиозно и философско, хвърлящо светлина и един мост между официалната наука и мистичната страна на Христовото учение“. На отделни места в сказките си М. Стоицев спира вниманието си и върху новия модел на обществото, препоръчан от Учителя и практически приложен под формата на братски живот, който водят неговите ученици и последователи.

Ако М. Стоицев се проявява като вещь познавач на теоретичните основи на Учението на Учителя, то той е още по-убедителен по отношение на неговото практическо приложение. Отявлен радетел на вегетарианството, той толкова горещо го препоръчва на слушателите си, че и най-големите му противници биха проявили интерес. Не бива да забравяме, че това става през 30-те години на миналия век, когато на вегетарианците се е гле-

дало като на „бели врани“ или най-малкото околните са ги смятали за странни. Без колебание, без ни най-малка нотка на съмнение М. Стоицев смята, че то е задължително условие за духовната еволюция на човека: „И помнете, рано или късно всички духовни идейни движения трябва да прегърнат съзнателно не само въздържанието, но и вегетарианството. Защо? Защото без вегетарианството няма истинска духовна еволюция.“ Отделна сказка той посвещава на състава на храните, публикувана е впоследствие брошура с таблица за храните, за съдържанието и количеството на белтъчини, въглехидрати, мазнини, соли и витамини. И съвременните привърженици на здравословното хранене могат да ползват таблицата като ориентир. Сериозен авторски принос по тези въпроси обаче представлява една друга негова сказка, посветена на проблемите на храненето, причинени от негативните емоции и чувства на хората. Той я озаглавява така: „Някои психични причини, които влияят лошо на храносмилането и на правилното усвояване на храната“. Спира се на страха, гнева, на отрицателните мисли и чувства като основен източник на дискомфорт и анормалното човешко поведение.

Освен на здравословното хранене М. Стоицев обръща внимание и на друг съществен момент - ползата от слънчевата светлина и топлина. Прояви впечатление, че той не цитира механично Учителя, нито го преразказва.

По-скоро споделя собствения си опит: „По време на изгрева ултравиолетовите лъчи действат върху нервната система. В този момент, ако се гледа Слънцето 4-5 минути, засилва се зрението и човек се опреснява психически. Пиещият настоящето сам съм правил опити и макар на 75-годишна възраст, очила още не съм употребил.“ Той добавя още, че за здрава нервна система и здрави дробове е нужно човек да диша правилно. Горещо препоръчва на читателите си книгата на Учителя за дишането (има предвид Б. Боев - „Учителя за храните, за съдържанието и количеството на физкултурния марш на учителя Пеню Ганев, чийто текст се среща и в песнярките на Братството. (Дишай дълбоко с весело сърце...)). В забележката му към песента проличава трогателният апел на издателя към учениците и младите хора като цяло: „Дишайте дълбоко, хранете се правилно, за да бъдете здрави, разумни, красиви и със силен характер люде!“ Следва синтезирано описание на основните дихателни упражнения, давани от Учителя, които познаваме. Ранното лягане, ранното ставане, посрещането на изгрева и разходките на чист въздух предполагат здраво и бодро състояние на тялото и духа.

Тук е моментът да споменем, че М. Стоицев е един от малкото, които се спират на значението на пловдивските хълмове. За пловдивчани тази негова брошура, издадена през 1956 г., би трябвало да представлява специален

интерес. Авторът определя хълмовете „като природна лечебница за онези граждани, които са телесно слаби, нервно разстроени, с леко разстроено сърце, с начално кръвно налягане и други започващи смущения на здравето... Хълмовете на Пловдив са един леко достъпен планински курорт, в който всеки неразположен човек без разности и откъсване от работа може да общува с природата и нейните лечебни влияния.“ Очевидно е едно: всичките съвети, които М. Стоицев дава на слушателите си и на читателите си относно здравословния начин на живот, са споделяне на личен опит, нещо, от което можем да се поучим всички ние, които имаме претенциите да познаваме практическите методи, дадени от Учителя в тази посока.

В своите брошури М. Стоицев обръща внимание и на други проблеми и практики, разглеждани от Учителя, а именно на въпросите за ролята на музиката, за възпитанието, брака, войната.

От казаното дотук можем да обобщим, че Учението на Бялото Братство представлява основен приоритет и начин на живот за М. Стоицев (както и за неговото семейство).

Към обобщението бихме добавили още и неговата пословична смелост, която проявя в защита на това Учение. Той пише редица отворени писма по различно време: през 1925 г. до гражданите на В. Търново след започналите гонения срещу Учителя там, през 1937 г. до следствието, заведено срещу Братството, и през

50-те години по времето на червената власт и сталинския режим. В тези негови полемики той компетентно и директно формулира ролята на Школата на Бялото Братство за съдбата на България, въздействието и извън пределите на страната, а в кореспонденцията си с Михаил Иванов ясно определя как в чист вид това Учение трябва да се предава на последователите му по света. Като четем тези негови писма и обръщания, логично си задаваме въпроса как е оцелял М. Стоицев в сложната обстановка на гонения и вражда, особено по времето на комунистическата диктатура, когато много от последователите на Учителя не са имали куража да афишират публично връзката си с Братството, защото са се страхували, а на други животът се е преобръщал на сто и осемдесет градуса и те за дълго време са носили клеймото „дъновисти“, т.е. аутсайдери в обществото. Може би в тези трудни времена са му помагали неговото силно вътрешно ръководство, невидимият свят, и без съмнение - самият Учител. За да може да достигне М. Стоицев до преклонната си възраст с будно и ясно съзнание за духовната си принадлежност, която бележи целия му житейски път.

Можем само да добавим, че става дума за един истински Бял брат, който дълги години е прилагал идеите и методите на Учителя Петър Дънов, белязали морала, етиката и целия му житейски път.

Татяна Йорданова

Работилница на Новата ера

„Велико нещо е човек да е ученик на Бялото Братство - това е привилегия.
Да се служи също е привилегия.“
Художник Георги Куртев от Аржентина

През декември 2010 г. в Братския център в Пловдив се проведе сбирка, посветена на живота и творчеството на художника Георги Куртев, живял дълго време в Аржентина. Беше направена изложба със снимки на неговата металопластика.

Георги Куртев посещава Изгрева в София през 1945 г. Преди това

е имал уговорена среща с Учителя, която не се е състояла поради заминаването на Учителя от този свят на 27.12.1944 г. Бил е приютен на Изгрева от брат Борис Николов. От този момент животът му коренно се променя. На Изгрева се запознава с Боян Боев, Мария Тодорова, Георги Томалевски, Невена Нелелчева, Илия Узунов.

Металопластика на Г. Куртев „Посвещение“

После тръгва за Чехословакия и Швеция, откъдето с паричната помощ на аташето от Аржентинското посолство се установява в Аржентина, където живее до края на живота си.

След различни житейски перипетии той постепенно стъпва на краката си и осем години след идването си в Аржентина вече има собствена работилница - „работилница на Новата ера“, както сам я нарича, или неговият „храм за работа“. Там той създава голям брой металопластики, които отрязват неговия огромен духовен потенциал, усета му за красотата и за величието на Бога. Създава ги с ум на посветен, със сърце на ученик и с ръце на Божий ра-

ботник.

През всичките тези години, прекарани зад граница, Георги Куртев не прекъсва връзката си със своите идейни съмишленици от Изгрева и с делото на Учителя. С помощта на съпругата си Аида, аржентинка по произход, той превежда много беседи на Учителя на испански език. Често разменя писма с Борис Николов, двамата стават близки приятели. В тях той споделя тревогите си, носталгията по България, накратко казано - това е духовната изповед на художника пред верен приятел. Георги Куртев поддържа и редовна кореспонденция, която продължава до края на живота му, със сестра И. Кръстева от Пловдив. Сестра Кръстева пази писмата на художника в личния си архив, както и множество снимки с металопластиките на художника. Част от тях тя направи достояние на всички нас на декемврийската среща.

Георги Куртев дарява металопластиките си на

Металопластика на Г. Куртев „Вземи този огън“

музей в Аржентина, малко преди да завърши земния си път, в края на деветдесетте години на миналия век.

Братска общност в Пловдив снимки: инж. Вл. Петров

Обръщаме внимание на читателите да правят разлика между Георги Куртев (1870-1961) от Айтос и художника Георги Куртев (1916-краят на XX в.), живял в Аржентина

Музеят в Аржентина, където се съхраняват металопластиките на Г. Куртев

Марин Камбуров (1902-1990 г.)

от стр. 6

Приятели, които са запазили домовете си, се завръщат по родните места, а семействата на Марин Камбуров и Христо Колев приемат поканата на Вегетарианското кооперативно стопанство в

с. Прослав, край Пловдив. Тук в началото на 1950 г. започва нов период в живота на Марин Камбуров - сред приятели и съидейници, в стопанство с перфектна организация и задружен трудов и духовен живот.

ТВОРЕЦЪТ МАРИН КАМБУРОВ

Марин Камбуров няма музикално образование, но е закърмен с българските народни песни. Баща му свири на цигулка, пее народни песни и предава своята любов към тях на синовете си Марин и Пе-

тър.

Първите му опити са върху поетични текстове от Учителя. Впоследствие, насърчен пак от него, започва да твори песни със свои текстове. В продължение на 50 години от своя живот Марин изпя над 200 песни, в които възпява Любовта,

Мъдростта, Истината, Доброто и величието на Твореца. Песните му бликват спонтанно по време на работа или почивка. Приятелите от неговото поколение обичаха тези песни, защото посланията, които те носят, са близки до всяка човешка душа. Двамата бра-

тя Петър и Марин бяха желани гости в много села и градове. С песните на Учителя и песните на Марин Камбуров те години наред повдигаха духа и радваха сърцата на много и голямо.

Стефка Делкинова - Камбурова (дъщеря на М. Камбуров)

Песните на Марин Камбуров

„Казват за някого: „Добър певец е“, но след 30 години този човек умира. Какво е допринесъл на света? - От сегашно гледище той нищо не е допринесъл, но от гледището на висшата математика този певец, който е пъл цели 30 години, в идеалния свят той е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура.“

Учителя,

„Мисли за всеки ден, 2007-2008 г.“, с. 15, (Източник: „Най-голям в царството небесно“ (НБ, 36/37 г.) Сф 1999, стр. 619)

През 2011 г. се навършват 109 години от рождението на Марин Камбуров - певецът на Любовта и на новия живот, който идат в света. Ето как вижда той призванието си:

Аз пея, семе ново сея,
семе на нов живот във света,
живот на обич и Любов!
Чудно семе сея аз,
живо слово - Божии глас,
сея, пея по света за Любовта.

Където ходеше, той пееше. Пееше за Любовта, която носи живот, пееше за Мъдростта, която дава светлина, пееше за Истината, Правдата, Доброто, за великата Природа, за въздуха, водата, за непреклонния човешки дух, за неспокойната човешка душа.

Докато дишам - живея,
докато живея - ще пея,
а като пея, аз ще мога
добре да служа на Бога.

Той служеше! Със силния си дух, с мъдростта си, с вярата в доброто той ни подкрепяше във всеки труден миг. Помагаше ни да преодоляваме отрицател-

ните състояния, даваше ни сили да се борим със скърби и nevoли. И сега в душите ни звучат неговите песни и ни учат:

В скръбта си песен запявам,
с песента скръбта стопявам.
Пей и люби, скръби топи,
люби и пей, скръби пилей!

Пред злото запей!
В хармония и мир зло не живея.
Във мира злото се топи,
като сняг пред слънчеви лъчи.

Марин Камбуров беше предан ученик и ревностно следваше пътя, начертан от обичния ни Учител. Словото на Учителя хранеше душата му, беше извор на творческо вдъхновение - и той смирено прекланяше глава пред него.

Учителю любими,
моя радост си Ти,
моя крепост си Ти!
В душата си аз чувам Твоя глас
как ми шепти: „Обичай, люби!“

Не може вече злото
във мен гнездо да свий,
не може веч душа ми
в мрак тъмен да обвий!
Че Твойто мощно Слово,
Учителю любими,
кат слънце грея в душа ми,
разпръсва мрак и дим!

Всеки, който се е срещнал с Марин Камбуров, е научил нещо от него, а тези, на които предстои да се докоснат до песните му, ще почерпят мъдрост от тях, защото във всяка житейска ситуация той търсеше мъдростта и я обличаше в музикална форма:

Красотата е, що привлича,
но добротата се обича.

Цветът красив пчелите мами,
но нектарът е, който храни.

Който отмъщава, семе зло посява.
Тръни и бодили ще жъне след години.

Спънеш ли се, подскочи!
Ако паднеш, пак стани!
Учи, напред върви!
В живота, знай,
цари вечно начало.

От грешките на близките
не се гневи, но се учи,
на всеки блага дума кажи,
себе си изправи!

За нищо във живота
мира си не губи!
За нищо от дома си
Бога не гони!

Преди всичко човек бъди
с любящо сърце във гърди,
към всяка твар, що Бог е създал,
Любовта прояви!

Горните цитати са само бегъл шрих и плах опит за разкриване на една богата душа, черпила живот и вдъхновение от Великото начало в света.

Песните на Марин Камбуров са извор, който освежава душата на всеки морен пътник. Те поучават, вдъхновяват, укрепват вярата в доброто. С тях споменът за него живее в нашите души и сърца.

Бояна Андреева (внучка на М. Камбуров)

Малко известен портрет на Лев Толстой

Миналата година световната общественост отбеляза 100 г. от смъртта на духовния исполин от Ясна поляна - Лев Толстой (1828-1910 г.)

Оказва се, че в архива на тоlstoиста Йордан Ковачев (1895-1966 г.) от Пловдив има портрет на Лев Толстой (маслени бои, платно), рисуван от художника Иван Бодянский, дошъл в България след революцията в Русия през 1918 г. Йордан Ковачев, пловдивски поет и писател, един от най-добрите преводачи на поезията на Фет, Надсон, Тютчев и В. Брюсов, радетел за мир и братство, подкрепя с материални средства художника, за да си купи качествени бои. Бодянский отговаря на този жест по оригинален начин - рисува портрет на Лев Толстой и го подарява на Ковачев. Така този специален подарък се е съхранил в дома на Ковачев до наши дни. Изказваме сърдечна благодарност на сина му Методи за предоставената възможност да публикуваме снимка на портрета и за подробностите около неговата история.

Известно е, че идеите на Лев Толстой от неговия втори период за природосъобразен живот, за мир и братство между хората и единение с Бога, намират огромен отзвук в България в началото на миналия век. Много тоlstoисти живеят в Пловдив и в Прослав, днес квартал на града. Факт е също, че Учителя в беседите си често говори ласкаво за Лев Толстой, определяйки го като Божий пратеник на Земята.

Учителя за Толстой: „Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха; той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня - след това Русия пострада.“

„Сила и живот“, IV т., беседа „Добрият пастир“, с. 513

Борис Георгиев за Толстой: „Историческа необходимост беше появяването на тоя апостол, за да разтълкува отново по един най-убедителен начин учението на Христа чрез своите могъщи хужествени произведения, чрез примера на своята неуморима борба

със злото.“

Международен сборник „Лев Толстой“, изд. „Посредник“, 1935 г.; сп. „Прослав“, год. 1, кн. 3, 1946 г.

Олга Блажева за Толстой: „Какво е Толстой? Какъв ум, какво сърце? Какво значи материалист-идеалист? В него материята е одухотворена, за да я направят майка на Любовта! У него материя и дух са в ед-

но чудно съдружие. Материята се явява като броня на Духа. Почитат го и духовни, и материалисти.“

О. Блажева. „Мисли, размисли - плодове на един живот“
Изд. „Христо Г. Данов“, 1994 г., Пловдив, с. 78
Братска общност в Пловдив
Снимка на портрета на Лев Толстой: Вл. Петров

Художник на мировата скръб и на човешката душа

На 3 ноември 2010 г. в Пловдив почитателите на световноизвестния художник Борис Георгиев (1888-1962 г.), съвместно с братската общност в града и клуб „Космос“, организираха изложба с 64 репродукции от картини на художника хуманист. Тя беше посветена на 122 г. от рождението му. Откри я сестра И. Кръстева, която говори вдъхновено за художника. Слово произнесе и Константин Златев. Изложбата бе съпроводена от концерт на оперния певец Иван Кабамитов и пианистката Евгения Тагарева, както и от прожекция на документален филм за художника. Посетителите на изложбата получиха като подарък картички с репродукции на негови картини и дискове с копия на филма.

Борис Георгиев е не само скитник-мечтател, що се отнася до неговия

житейски път. Пребродил е и е живял в много страни - Русия, Германия, Италия, Норвегия, Испания, Франция, Швейцария, Индия, Бразилия. Той е и истински духовен пилигрим, който съзира възвишената мисия на изкуството, обединяващо голямото човешко семейство в един по-добър свят на братство, единство и взаимопомощ. През целия си живот художникът търси сродни души навсякъде по света, за да сподели с тях мъката, страданието, величието и падението на епохата.

През 1922 г. посещава Изгрева в София, запознава се с Учителя и му прави портрет.

В Пловдив бе даден старт на изложбата. Тя е замислена с познавателна цел, репродукциите са монтирани върху подвижни конструкции с табла, за да може да пътуват и в други градове на страната. Пожелаваме успех на организаторите в това благородно начинание.

Ако някой е в Пловдив и желае да я види, тя се съхранява в дома на сестра Недялка Христонова.
Снимки: Вл. Петров

Този брой на вестник „Братски живот“ подготви за вас групата от Пловдив

Стихове на Боряна Делчева

Когато вярата я няма,
светът е мрачен, пуст и без подслон
вървим във тъмното и без посока
и вярваме в лъжата, че съдбата е жестока.

Когато вярата я няма,
безредието във живота ни цари,
всички грешки са ни позволени, но дали
зората, щом изгрее, ще ни възхити.

Когато вярата я ИМА,
дори и в тъмното си имаме фенер,
защото знаем за висшата хармония,
която всичко в ред и правда държи.

Когато вярата я ИМА,
доброто в нас безспирно твори,
на изгрева на Слънцето сме будни,
което с любов и радост сърцата ни
ще озари.

Когато си на извора на Изобилната
Любов,
си щедър, ведър, не може никой
да те разгневи, обиди, наскърби.
Водата мощна на мига те чисти
и струи, извира, без да спира.
Пълня с нея съдове различни,
без да се скъпя за капката обич
и да държа счетоводство
на кой колко съм дала,
кой заслужава, кой за какво я
употребява; дали ще отвърне
на същия жест, или не.
Водата ми не е в бутилка с тапа,
а е жива, изворна и пълна с прана.
И моята, и всяка жажда утолява.
Нека всички сме по-често, постоянно
на този извор чудотворен,
да сме заедно и правим връзки
от Любов,
а не от страх и нужда.

САРУЖЕНИЕ „СЛЪНЧОГЛЕДИ“

организира пролетен лагер „Узана 2011“

Лагерът ще се проведе в периода 3-9 април 2011 г. Цена: 190 лв. В цената е включено: вегетарианска храна и нощувка за 6 пълни дни в хотел "Прима S", всички такси за музеи, археологически, исторически и природни забележителности, които са посочени в програмата; подръчни материали необходими за заниманията по ателиета (бои, флумастери, моливи, картони, платове др.); закупуване на следобедна закуска. В цената не са включени пътните до хотел "Прима S" и обратно.

За повече информация:
Бургас: 08888 65418; e-mail: geotoni@abv.bg;
София: 0898287703, e-mail: dimova_v@abv.bg
<http://www.sunflowersbg.org/>

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА

Редактор: Спаска МИХОВСКА

За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11

e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 0,50 лв.